

Ongedierte in de pers

LELYSTADBLAD
(26 mei 1977)

Roofvlieg

Wanneer het een beetje redelijk weer is, ziet u overal zwarte vliegen. Eén daarvan is de roofvlieg. Een snelle jager die zijn vak verstaat. Tijdens de vlucht vangt hij andere vliegen en zuigt deze leeg. Tijdens het nuttigen van de buit, loert hij alweer op een volgende prooi. De vlieg, die tot de orde „Diptera” behoort, is sterk behaard. Hij is ongeveer anderhalve centimeter lang. Deze vlieg zet haar eitjes af in plantenresten, waar de larve dan ook van leeft. Het andere zwarte vliegje wat we vaak hier en vooral op de dijken tegen komen is de zwarte mug, waar ik volgende keer op terug wil komen.

WINSCHOTER COURANT
(6 april 1977)

Volksoorlog tegen ongedierte in China

China heeft zijn bevolking opgeroepen een volksoorlog te ontketenen tegen ongedierte en ziekten. Dit meldt het Chinese persbureau Nieuw China. In een bericht dat in Hong Kong is opgevangen wordt gezegd dat de staatsraad onlangs een circulaire heeft verspreid waarin de Chinezen worden opgeroepen een volksoorlog te ontketenen om ongedierte en ziekten uit te bannen. Tot het ongedierte behoren ratten, bedluizen, vliegen en muskieten.

DE GELDERLANDER
(21 mei 77)

Boekschorpioen

Het lijkt voor veel mensen ongelooflijk, maar tot de groep dieren die we in of onder het huis kunnen aantreffen behoort ook de boekschorpioen. Schorpioenen komen meestal voor in landen met een milder klimaat dan het onze. Boekschorpioenen zijn oranje-rood van kleur, veel kleiner dan hun zuidelijke familieleden, maar even gevaarlijk. Niet voor mensen, wel voor stofluizen, mijten en ander klein gedierte. Ze houden zich het liefst op bij plaatsen die vochtig zijn. Zo kan men, als men een stapel kranten een tijdje in een vochtige kelder laat liggen, na verloop van tijd deze boekschorpioenen aantreffen. Het is verwonderlijk om te zien hoe ze zich met hun vier poten, razendsnel uit de voeten kunnen maken, zowel vooruit als achterwaarts. Boekschorpioenen die rondscharrelen, houden hun scharen steeds voor zich uit. Op deze scharen bevinden zich tastharen, waardoor het diertje aan de weet komt wat er voor zich uit beweegt en afspeelt. Komt er klein gedierte binnen het bereik van deze scharen, dan worden ze gegrepen en gedood met de gifklieren die zich aan het uiteinde van de scharen

bevinden. Deze gifklieren zijn bij sommige soorten bijzonder giftig, in verhouding tot hun grootte. Onderzoekingen hebben uitgewezen dat de boekschorpioen vaak dieren doodt, die beduidend groter zijn dan zichzelf. Voor mensen zijn ze niet gevaarlijk, daar ze niet sterk genoeg zijn om door de huid heen te bijten.

In bossen en tuinen, verborgen onder het mos en rottende bladeren vindt men een andere groep. Dit zijn de zg. mosschorpioenen. Deze treft men ook aan op mestvaalten waar ze leven van vliegmaden en larven. Soms klemmen ze zich vast aan volwassen vliegen. Meestal niet om ze te doden en op te peuzelen, maar eenvoudigweg om snel naar een andere plek te komen. Al „liftend” kunnen deze diertjes, die ook wel eens bastaardschorpioenen worden genoemd, zich snel van de ene naar de andere plek verplaatsen, waardoor ze steeds verzekerd zijn van nieuwe voedselbronnen.

OVERIJSSSELS DAGBLAD
(27 april 1977)

Mierensoep en sprinkhanen aanbevolen

Tien miljoen Mexicanen hebben nog nooit in hun leven vlees gegeten, aldus een ministerieel verslag. Daarop kwam prompt de vraag van een bioloog: „Waarom doen zij niet zoals hun voorvaders, de Azteken, die zich met insecten voedden?”

De bioloog dr. Julieta Elordury, die dat probleem verscheidene jaren bestudeerde, prijst bijvoorbeeld mierensoep of gebraden sprinkhanen aan. Zij wijst er op dat een gebraden sprinkhaan 75 procent zuivere proteïne bevat, driemaal meer dan een biefstuk.

De insecten, aldus de geleerde, maken niet alleen het grootste deel uit van de dierenbevolking, maar zijn daarenboven nog de vruchtbaarsten. Maar tot dusver werden hier de voedingskansen nog niet optimaal benut. Dr. Elordury heeft sedert 1974 een grondig onderzoek gewijd aan het nut van nieuwe goedkope voedingsmogelijkheden om een middel te vinden tegen chronische ondervoeding, die nog in veel landbouwgewesten en in de arme krottenwijken van Mexico voorkomt. Uit de jongste regeringstatistieken blijkt ondermeer dat één op vijf van de 2.300.000 kinderen, die verleden jaar in Mexico werden geboren door een tekort aan dierlijke proteïne met ruggewervelkwalen heeft te kampen. Niet alleen tien miljoen Mexicanen hebben nog nooit vlees gegeten, maar niet minder dan achttien miljoen dronken nooit melk. Aldus kwam de deskundigenploeg van dr. Elordury tot het besluit dat het fokken van insecten de ondervoeding kan tegengaan.

Het fokken van insecten kost niet veel en goed bereid vormen zij lekkere schotels, aldus de studie van het team. Niet alleen de Azteken gebruikten veel insecten in hun keuken maar tot voor enkele tientallen jaren vormden deze dieren de hoofdschotel bij tal van afgezonderde mensengemeenschappen. Thans leven de dertig miljoen Mexicaanse boeren van mais of bonen die met rode pepers of tomaten ietwat worden gekruid. Hier en daar worden thans nog gebraden sprinkhanen met een soort van cactusbier als voorgerecht opgediend.

Het spreekt vanzelf dat het vooral de forse insecten zijn zoals de grote Mexicaanse bruine sprinkhaan, grote mieren en de grote watervliegen (een soort waterjuffers), die de voorkeur genieten.

Dat is eigenlijk niet zo verwonderlijk als men weet dat in sommige Afrikaanse landen nog steeds krekels, mieren en dergelijke worden opgediend. In Kinsjasa biedt men in veel bars specialiteiten aan, die vooral uit gebraden of geroosterde palmbloemwormen of „goed gespekte” vleeswormlarven bestaan.